

Landsſtinget om at gaae ind paa Loven for 1 Aar. Det maatte alſaa være givet for os, at enhver Modſtand imod Loven ſom Regel for een Eigning vilde være aldeles nyttig, og ſaa blev alſaa Spørgsmaalet dette, om man ikke ligefaa gjerne, ja maaffee hellere, ſkulde tage to Skatteligninger. Dette Stridt have vi ſaameget lettere kunnet gaae, ſom vi jo maatte ønske, at det endelig vil blive klart for Alle, hvorledes Reglerne i denne Lov vilde virke, og det troer jeg, vi ſnarere vilde opnaae ſom en utvivſom Kjendsgjerning, naar man har brugt dem to Gange end een Gang. Forøvrigt ſkal jeg kun med Henſyn til de foreliggende Vædringsforſlag bemærke, at, naar jeg ikke har tiltraadt Forſlaget under Nr. 4, er det ikke, fordi jeg i og for ſig har Noget imod dette Forſlag, thi iſølge min Stilling til denne Lov kan jeg ikke have Noget at indvende derimod, men det er af to Grunde, af hvilke den første er den, at det ikke forekommer mig, at Forſlagets Vedtagelse kan være af nogen ſynderlig Betydning for de paagjældende enkelte Skatteyderne, medens det derimod vil berøve Statskaſſen en temmelig vigtig Indtægt. Min anden Grund er den, at Miniſteren har meent, at der deels af den nyſnævnte og deels af andre Grunde muligviis kunde opſtaa Banſkeligheder i det andet Thing for Lovens videre Fremme, hvis man vedtog Forſlaget. Da jeg nu ſom ſagt ikke kan anſee det for at være af nogen væſentlig Betydning for Skatteyderne, ſaa synes jeg ikke, at jeg paa dette Punkt vilde deeltage i at ſtille nogen Vædring til Loven.

Finantsminiſteren: Som ærede Medlemmer ville have bemærket, ſtaaer mit Navn under Betænkningen, og man kan alſaa forud vide, at jeg er enig i de Forſlag, hvorved der ikke ſtaaer tiſføiet: Fleertallet eller Mindretallet; jeg ſkal derfor i den Henſeende henholde mig til den Begrundelse, ſom af den ærede Ordfører er bleven given. Det eneſte af de foreliggende Forſlag, ſom jeg har havt Betænkning ved, er det, der af Fleertallet er ſtillet under Nr. 4, og ſom det ærede Medlem for Veile Amts 1ſte Valgkreds (God) nylig nævnte. Det forekommer mig ligefom ham, at dette

Punkt i og for ſig ikke har nogen ſaadan Vigtighed for Skatteyderne, at man derfor bør foretage en Rettelse, medens det paa den anden Side har en ikke ganſke ringe finantſiel Betydning for Statskaſſen. Sagen er nemlig den, at Stridspunktet ikke ſaameget er om, hvorvidt man bør lade dem, ſom kun have 400, 350 eller 300 Rd., være aldeles frie; det vil jeg anſee for noget i finantſiel Henſeende Ubetydeligt, og jeg ſkulde viſt ikke have fundet mig foranlediget til at udtale mig derom, men denne Beſtemmelse virker heelt op igjennem til 2,000 Rd. og bevirker et Afſlag af omtrent 1 Rd. for hver Skatteyder af de Mange, ſom have under 2000 Rd., hvilke udgjøre det aldeles overveiende Antal. Jeg har tænkt, at dette ikke vilde føles ſaa overordentligt meget af diſſe Skatteyderne, hvorimod det for Finantſerne vil være af overordentlig ſtor Betydning, idet det vil bevirke en Nedgang i den Indtægt, hvoraf Staten beregnes, hvilken — ſaavidt jeg erindrer — er 5 Millioner Rd., og det vil alſaa for Statskaſſens Bedkommende give et Afdrag paa 1 á 200,000 Rd. Derfor har jeg troet, det vilde være rigtigt at blive ſtaaende ved, hvad Landsſtinget har vedtaget i denne Sag. Jeg maa iøvrigt bemærke, at der maaffee er endnu et Henſyn, man her maa tage, ſaaledes at man betænker ſig ved at gaae ſaa langt ned, ſom her er foreſlaaet, idet nemlig denne Stat ſaarer en viſ Betydning og Indflydelse ved at blive benyttet ſom Norm for Eigningen af de communale Skatter. — Jeg har ſelv ſtillet nogle Vædringsforſlag, ſom ikke ere ſtillede fra Udvalgets Side, og jeg ſkal nu tillade mig at forklare det ærede Thing, hvorfor de findes ſaaledes og ikke i Udvalgets Erklæring. Det ligger deri, at, efterat vi i Udvalget havde arbeidet med ſaa ſtor Kraft, vi formaaede, for at komme til en Slutning af vort Arbejde, og da vi gjerne ønskede Erklæringen afgiven ſaa ſnart ſom muligt, medens vi dog ikke havde den fulde Betryggelse for, at der ikke kunde være en eller anden lille Redaktionsfeil glemt, ſaa lovede jeg det øvrige Udvalg, at jeg, efter at Erklæringen var afgiven, endnu engang ſkulde lade den hele Lov omhyggelig gjennemgaae, for at Udvalget kunde